

ตระเวนไปในอินเดีย

นายราช กุมาร เป็นคนขี้บอด นายอีรูตยา ราช เป็นผู้นำทางพาผมและพนักงานจากบริษัทบาลานซ์อีก 2 คน นั่งรถขับเคลื่อนสี่ล้อห้อยจากมาดูไร่ เมืองเกือบใต้สุดของอินเดีย ลัดเลาะผ่านเมือง ตำบลและหมู่บ้านต่างๆ ขึ้นมาเรื่อยๆ กระทบตึกไหนนอนนั่น เจอสิ่งใดสำคัญก็แวะลงไปดู

ขณะที่นำปากกาขึ้นมาจับขยับปรับใช้ผู้อ่านท่านผู้เจริญอยู่ในขณะนี้ ผมตระเวนอินเดียอย่างสมบุกสมบันเข้าวันที่ 4 แล้วครับ

สิ่งที่ผมต้องชมกระทรวงศึกษาธิการของอินเดียก็คือ ไม่ว่าจะชนบทบ้านนอกยังไง จะมีวิทยาลัยขนาดเล็กและกลาง ตั้งอยู่กลางทุ่งนาเป็นระยะ ประมาณสัก 50 กิโลเมตร จะต้องเจอหนึ่งแห่ง ส่วนใหญ่เป็นวิทยาลัยที่สอนวิศวกรรมศาสตร์ เรียนเน้นไปทางวิศวกรรมคอมพิวเตอร์ พวกซอฟต์แวร์ ฮาร์ดแวร์ต่างๆ และก็ทางด้านกรไฟฟ้า การก่อสร้าง ฯลฯ เขาชวนคนอินเดียสมัยใหม่จึงมีการศึกษาระดับปริญญาตรีและโทกันมากเพราะไม่ต้องย้ายมาศึกษาในเมืองใหญ่ อยู่ในชนบทห่างไกลก็ยิ่งเรียนหนังสือได้

ตระเวนไปตามเมืองน้อยใหญ่ สิ่งที่ผมได้เห็นก็คือ แม่น้ำลำคลองเหือดแห้งแล้งเหลือแต่ทราย บางแห่งแห้งขนาดหาน้ำไม่ได้เลยสักหยด แต่ที่เกษตรกรอินเดียยังทำสิกรรมกันโครมๆ ก็เพราะรัฐบาลอุดหนุนไว้ให้เยอะแยะ เข้าไปในหมู่บ้านตำบลชนบทก็จะเจอสระดินขนาดใหญ่ ขุดลึกลงไปไม่ต่ำกว่า 5 เมตร ขุดเสร็จแล้วก็ย่ำตากันสระด้วยขี้วัว ตามด้วยเศษฟางข้าว เท่านั้นที่ปะกันสระที่มีประสิทธิภาพขังน้ำไว้ใช้ได้ตลอดปี น้ำจากแม่น้ำลำคลองไม่มี แต่เกษตรกรอินเดียยังแฮปปี้มีน้ำใช้ เพราะรัฐบาลทำงานกันหนักเรื่องแหล่งน้ำ ความประสงค์คือให้ชนบทอยู่ได้ ประเทศใดที่ไหนก็ตาม ถ้าชนบทอยู่ได้อย่างมีการกระดิกพลิกตัว ประเทศก็ยังคงดำรงคงอยู่อย่างมั่นคง

ผู้อ่านท่านผู้ตระเวนไปในชนบทอินเดีย อย่างกลัวเรื่องที่พิก อย่านในทมิฬนาฑูเพียงรัฐเดียวซึ่งมีพื้นที่และคนเท่าอังกฤษ มีที่พิกประเภทรีสอร์ทตามทางเป็นระยะ

วันสงกรานต์ที่ผ่านมา ผมแวะเข้าไปทานอาหารเที่ยงที่พาราไดซ์รีสอร์ทในตำบลคัมบาโครัม ทานเสร็จก็ตระเวนดูบ้านผู้คนซึ่งแปลงแปลงมาทำรีสอร์ท ที่น่าสนใจมากก็คือ ประตูหน้าต่างและเฟอร์นิเจอร์ทุกอย่างต่างทำมาจากไม้สักทั้งหมด

นางลาธารามาน เจ้าของรีสอร์ท เล่าว่า เธอได้ไม้สักมาจากพม่า โดยชาวพม่าตัดไม้จากป่าเขาเอามาลงทะเล ผูกซุงท่อนใหญ่ให้ลอยติดกันเป็นแพขนาดใหญ่ก่อรูปไปด้วยไม้หลายร้อยท่อน ใช้เรือลากกลุ่มแพไม้ซุงข้ามอ่าวเบงกอล ลากลงตรงมาทางตะวันตกเฉียงใต้ ให้มาขึ้นที่ชายฝั่งของรัฐทมิฬนาฑู การลากนี้ต้องอาศัยนักชำนาญการผู้เชี่ยวชาญด้านลมประเภทต่างๆ ในทะเลของอ่าวเบงกอลแห่งมหาสมุทรอินเดีย

ก่อนนั้น ผมก็เคยเห็นไม้สักจากพม่าในมาเลเซีย ครั้งนั้นได้สนทนากับนักธุรกิจมาเลย์ ผมจึงได้ยินคำว่า “ทิคแบงก์” ซึ่งหมายถึง ธนาคารไม้สัก เป็นครั้งแรก

แต่ก่อนงอนอะไร อังกฤษและฝรั่งเศสล่าอาณานิคมได้แล้วก็จัดการโค่นต้นไม้ขนเอาไปสะสมไว้ในประเทศของตน สมัยนี้ไม่มีการล่าอาณานิคมแล้ว แต่ก็ยังมีรัฐบาลของหลายชาติแอบขยิบตาให้มีการนำไม้จากที่อื่นเข้ามาสะสมไว้ในประเทศ

ตะลึงกับศิลปะแกะสลักบนบานประตูหน้าต่างอยู่นาน ผมถามนางลาธารามาน ซึ่งเป็นชาวบ้านธรรมดา เธอเล่าด้วยความภูมิใจว่า รัฐของเธอเป็นทิคแบงก์

เอาอีกแล้วครับ...ได้ยินคำว่าธนาคารไม้สักอีกแล้ว

ไม่ว่านักธุรกิจในมาเลเซียหรือชาวบ้านร้านถิ่นในอินเดียต่างมีวิสัยทัศน์เรื่องโลก จะขาดแคลนไม่ในอนาคต วันข้างหน้าไม่เหล่านี้อาจมีค่ามหาศาลแพงกว่าทองคำ

ประเทศไทยไซโยของเรามีแผ่นดินติดพม่าแท้ๆ แต่ไม้สักซีกแผ่น รัฐบาลไทยก็ไม่ให้นำเข้ามาจากพม่า น่าจะไล่ให้ข้าราชการและนักการเมืองไทยหลายคนขึ้นไปบนรถบรรทุก ลากรถลงเรือ แล้วเอาไปเททิ้งที่รัฐทมิฬนาฑู ให้คนเหล่านั้นเดินดูไม้สักตามรีสอร์ทต่างๆ จะได้ว่าชาติบ้านเมืองอื่นข้าราชการและนักการเมืองเขามีวิสัยทัศน์อย่างไร

รัฐบาลไทยควรเป็นผู้นำเอกชนไทยไปเจรจากับรัฐบาลพม่าด้วยตัวเอง ไปเปิดบริษัททำไม้ให้ถูกต้องตามระเบียบราชการ ตัดแล้วก็ปลูกไม้ทดแทนเป็นเรื่องเป็นราว ไม่ใช่ปิดด่านกันไม่ให้ทรัพยากรจากเพื่อนบ้านเข้ามาในไทยอย่างที่ทำกันทุกวันนี้ ปัจจุบันทุกวันนี้ ทุกชาติปรารถนาการค้าชายแดน ประเทศที่ข้าราชการเสนอปิดด่านชายแดนอยู่เนืองๆนั้น ก็เพราะอยากให้มีการทำผิดกฎหมาย ไม้จะได้เงินเอง.

นิติภูมิ นวรัตน์

เปิดฟ้าส่องโลก

หนังสือพิมพ์ไทยรัฐ ฉบับวันที่ 16 เม.ย. 51